

IVA ADAMCOVÁ

**Benefice
Pardubice
2014**

Přepis besedy konané 29. listopadu

Iva Adamcová – Pardubice 29. 11. 2014

BENEFICE neziskové organizace Příležitost k podání ruky

Moderuje František Novotný.

Program benefice byl celodenní, Iva Adamcová měla dva vstupy, tento přepis je oba obsahuje.

František:

Láska je řeka. U dna tichá a na hladině zrcadlení,
v největším žáru nevysychá, a neukáže, co v ní není.

Je velmi nesnadné najít štěstí v sobě, ale najít jej jinde, je nemožné, řekl kdosi moudře.

Možná, že v tomto čase přijde vhod příběh člověka, kterého znám. Byl věřící a snažil se objevovat démanty v oblázcích všedních starostí. Do kostela moc nechodil, ale s Bohem si uměl povídat. Na jedné polní opuštěné cestě bylo místo, kde nebe jakoby bylo na dosah. Byla to docela obyčejná polní cesta od vesnice k lesu, dva pruhy kamení a hlíny, uprostřed zelený pás. Na mezích kolem voněla v létě mateřídouška, svítily kopretiny a vlčí mák a na podzim se červenali šípkové keře. Nad hlavou až čítankově trylkoval skřivánek. Kolem krásná krajina, zkrátka takové místo, že bys hymnu zpíval. Tam chodil, když mu sevřeli srdce trampoty světa nebo když mu duši rozezpívala písnička radosti. Když mu umřela maminka, když se potřeboval s někým rozdělit o krajíc lásky, když našel ztracené dítě, když zkrátka potřeboval na túře životem odhodit z batůžku trampot pár kamenů. Když se potřeboval ujistit, že jde správným směrem. V poslední době cítil více jakousi marnost života. Znělo to jako vzlyknutí nad nespravedlností světa. Tam hulákají kanóny, tam umačkala váha peněz spravedlnost, tam se vylévají vody z břehů, věty o životě jsou plné vykřičníků, zloby a násilí. A naději abys pohledal. A kde jinak vzít naději v takovém čase? Tak poklekl na své cestě, nalistoval na jazyku všechny své výhrady, touhy, stížnosti a přání... A najednou si všimne, že kdosi klečí vedle něj. Nevěřicně se podívá a vidí, že vedle klečí Bůh. „Ke komu, ke komu ty se modlíš?“ ptá se Boha udiveně. „K člověku, můj milý, k člověku.“

A člověk, který tvrdí, že Bůh je v každém z nás, teď sedí vedle mě a většina z vás přijela hlavně proto ze všech možných koutů této republiky, abyste mohli slyšet a vidět Ivanku Adamcovou.

Ivanka: Františku, ty máš štěstí, že vím, kdo teď přes tebe mluvil. Jinak bych se asi zamilovala. (smích)

František: Tomu říkáš štěstí? Když to nevyjde?

Ivanka: Ano, to je nádherně napsané. Protože vlastně, vy víte, vy, co mě znáte - těch lidí je tady hodně, já jsem viděla teď velice známé tváře, které znám z různých oblastí, dokonce některé z vás znám i osobně už, protože jste se stali i součástí mého bližšího

života, než jaký běžně vedu. Protože vás znám, znám vaše rodiny, znám vaše příběhy, hodně lidí píše. Ale hlavně, já jsem skutečně přišla proto, abyste toho Boha v sobě objevili. Abyste zjistili, že on tam je pořád. On je pořád přítomen a je domluvené s takovou tou iluzivní materiální hladinou, aby vám dělala a házela špeky, které vy jednoho dne nebudete považovat za své. Ještě když je považujete za své, tak si děláte pak výčitky, když něco neuděláte. Ale dneska přišel čas k tomu, abych malinko doladila věc. Protože za prvé jsem přišla sem k žádosti sdružení, které dělá tento den krásný takový, jaký je, protože výtěžek jde na pomoc lidem, kteří potřebují práci a jinak by ji nesehnali a přichází dar toho uplatnění, kdy ten člověk, který je spokojený, že je nějakým způsobem platný ve společnosti a může tady něco ještě udělat, si přináší hezčí pocity. To znamená, že rodina, která ho obklopuje a přátelé a společnost, tam se ty odpory, o které nám dneska jde, zmírňují.

Dneska vám chci ve veliké krátkosti ukázat, jak vlastně vy, kteří odporujete tomu, co se děje, jak vy jste tvůrci toho zla, které považujete za zlo, aniž byste to věděli.

Zkus si, Františku, představit, že ty mi dneska něco provedeš. Něco, co by se provést nemělo druhému člověku. To je jedno. Ale protože já už vím, o co jde, mně je to jedno, že jsi mi to udělal. A tehdy já tě pořád i s těma „neřestma“ i některýma „řestma“ budu vidět jako dobrého jenom s tím, že ty neumíš ještě konat věci tak, jak by se konat měly. Ale mám s tebou soucit, protože vím, že tehdy tě to dožene a že i tobě se budou takové věci dít. Ale v případě, že já nepřijmu to, co ty mně uděláš, a považuji tě s odporem za cokoli a každá čakra tady na tom systému prvních pěti čaker má svůj vlastní odpor emocionální, tzn., že já nemusím umět třeba jenom jeden, ale nemusím jich umět pět, na každé té čakře... Jakmile jenom jeden odpor na jedné té čakře udělám, už já jsem stvořila zlo, ze kterého tě obviňuji. Takže já jsem ten, kdo nepřijal v osudu člověka, kterého potkal, a on mě přišel vlastně prozkoušet, abych já sama sebe jako Boha našla. Abych zrušila každý odpor, který mě v tom mém životě potkává.

A to je praxe kristovství. Kristus nepřišel nic jiného vysvětlit, než že láska, kterou lidé odnepaměti hledají, představují si, co to je. A jsou různé vrstvy – v každé vrstvě si člověk myslí, že láska je něco jiného, ale láska je úplně jednoduchá věc. Láska je absence nepokory. Láska je pokora. A tu nepokoru, kterou vytváří ego, to je to oddělení, kdy máte pocit, že na vás někdo útočí, je pomyslné zlo, které vlastně neexistuje, je pouze ve vašem prožitku vašeho odděleného těla, které si to představuje. Takže vidíte, že všechny pocity zla – a už i Einstein řekl, že zlo neexistuje, že zlo je de facto absence dobra. Ano, vy ho vytvoříte tím odporem, že existuje.

A teď pozor. Existuje tady ještě další paralelní věc, která se tady odehrává, a to už vy víte, že planeta má už osud nastavený jako hmota, do které se to božství ponoří a vybere si osud svůj, který máte odžít. A ty vaše odpory se umenšují a umenšují až do nuly a nula je stav osvícení. Tam už si nepředstavujete, že jste hmota těla a jména. Tam už zjistíte, že vaše vědomí se změnilo ve vědomí boha. A tehdy ustává absolutní odpor vnějšího světa, protože každý jedinec jej tvoří. Přestaňte tvořit, že existuje zlo a všechno se zastaví. Pak už nebudou zkoušky, protože kdokoli kolem vás, cokoli udělá, vy to neuvídíte jako špatné. A ono se to skutečně dít nebude. Odpory, které sem přicházejí, jsou úžasně provázené – a vy už víte čím – nepřítomností božství ve vašem těle jako ve

schránce, jako v tom poháru, který má být naplněný vaším božstvím, kterým jste ve skutečnosti. A když tam chybí, tzn., čakra se sevře, vytváří odpory, tam vzniká nemoc.

Takže vidíte, že vaše cesty jsou provázeny zdravotními problémy, ale ty zdravotní problémy jsou úžasné. Jestliže já vidím, že mám někde zdravotní problém, neboli nemoc nebo bolest, tak už samozřejmě vím, že v tomto úseku mého těla já to neumím. A vím, na co se mám zaměřit. Nemoc je skutečně dobrá. Ano, vše je tady dobré, protože jdeme zpátky. Ne proti proudu, tak jak většinou ego jde. Vy využíváte možnosti prohlédnout si, co sklízíte. Sklízíte sklizeň, kdy jste zaseli odpor a naučili jste vlastní buňky svých těl v oblasti, o kterou se jedná, kde máte vlastně tu nemoc založenou, tam jste naučili buňky vašemu vlastnímu chování.

Jsme tady hodně mluvili, Františku, o strachu. Teda, my ne, vy jste mluvili o strachu. Strach je vlastně pocit ega, co bude za chvíli. To je blbost, že jo? To je dvojitá negace. Tam je obava z toho, co bude, ale ono to ještě není, ono to být nemusí a je tam ještě odpor k tomu. To je iluzivní pocit, že něco bude špatně a už to teď je, protože já se bojím toho, co bude..., ale vy se bojíte jenom takové té bubliny, která vlastně neexistuje. Ideální je stav, kdy já tento pocit zastavím, že já tady a teď to vědět ani nemůžu, ani to vědět nepotřebuju, co bude a uvidím – ještě to jde – jak to bude probíhat. A za chvíli a zase za chvíli a zase za chvíli...

Mně se líbilo, jak jsi dneska říkal o panu Ludku Munzarovi, jak říkal „nejdůležitější je přijít a odejít, to co bude mezitím, to se děje“. To je ono. Já také jenom přicházím a odcházím. A pak je mi dobře, já si všude připadám, i tady si připadám, jako doma v obýváku, když přijde návštěva. Je mi dobře, protože ty lidi miluji a vím, že každý z nás máme ještě nějaké drobné „chybičky“, které vlastně chybami nejsou, protože to obsahuje DNA těla toho člověka. DNA patří planetě.

A teď jsme u toho, proč jsme se tady dneska sešli, protože dneska jsem vám přišla vysvětlit, že vlastně svět hmoty je obrovský svět chemie. To zní divně, že ano? Víte, začíná to tím, že začnete hledat po dlouhých utrpeních, kde ty odpory jsou obrovské, osudy jsou velice těžké. Začnete hledat tzv. své kořeny. A teď si zkuste představit, abyste věděli, co vlastně ty kořeny jsou – vy už víte, že DNA patří planetě. To je základní informace a tu si nikdy nenechte vzít, protože ...

Třeba moje maminka se narodila u Rakovníka ve vesničce Ruda mojí babičce, která mezitím do sebe cpala to jídlo, které vyrostlo na Rudě. Tím vznikla schránka mojí maminky. Nejenom tím. Vznikla i z DNA mého dědečka, který se narodil na Ukrajině. Tím to ale nekončí. Tak už vidíte, že máte kořeny nejenom tam, kde já jsem se narodila – já jsem se narodila v Teplicích, ale mám je i vlastně půlku na Rudě a další část je támhle někde na Ukrajině a támhle někdo dál z těch předků je zase někde jinde, a když to potom zhodnotíte deset generací pozpátku, tak zjistíte, že máte DNA celé planety. Že nějaký předek mohl být v jižní Americe, támhleten byl někde v Polsku a ten v Austrálii a tam se spustil s praprapraprababičkou a už to jelo. A hlavně všechno vyrostlo tady. Naše těla jsou tvořena z prvků tohoto světa, z této planety – takže informace. Pak už vidíte, že to usilovné hledání, kde mám kořeny, je úplně zbytečné. To je iluze ega, které se chce dopídit nějaké pravdy. Tam to padne. Ano, vy jste jedna

veliká rodina a nevíte o tom. Jste provázání nejenom DNA, ale jste provázání zkušenostmi, odpory, které vás k sobě přitahují, protože se učíte vzájemně.

To není všechno. Jestliže matka otěhotní a vytváří tělo, schránku pro budoucího človíčka, tak samozřejmě tam je fáze hmoty, tzn., matka si přinesla do DNA své prvky, ze kterých je tvořeno tělo z těch míst, kde vlastně vznikly. Ale pak je tam ještě zvláštní věc, kdy má určitou stravu, která jí v tu dobu chutná anebo naopak nechutná. To jsou další prvky, které ještě reagují s jinou věcí. A to už, jestli jste viděli základní přednášky, vidíte, protože jestliže vám jakákoliv čakra pracuje či nepracuje, už si mícháte vlastní soukromou chemii těla. Neboť každá vaše čakra, podle toho, co vám tam hodí tělo za špek, a zareagujete, nebo nezareagujete, je přiřazené k jedné žláze s vnitřní sekrecí. Tzn., že se reguluje vámi, vašimi reakcemi, výdej anebo naopak uzávěr vašeho hormonálního systému, který je právě tím tlačítkem pro dění ve vašem těle. To ovlivňuje zase enzymy a různé látky, které se spolu slučují nebo naopak nejsou schopny vůbec a narážejí do sebe.

A teď si představte, a už o tom mluvili tady děvčata, to se mi strašně líbilo s těmi bylinkami... Teď si představte, že když já to pochopím, že jsem něco udělala špatně a už vím, že v tom smyslu jsem nereagovala, jak bych měla, tzn. s pokorou, přijetím. Pozor, vy nemusíte být pokorní tělem, vy musíte být pokorní duchem, protože vy jste bohové. A to, co proběhne za myšlenku, je skutečnou pravdou v tom plátně vašeho žití. Ne to, co řeknete. Protože vy můžete říct s dobrým úmyslem či se špatným úmyslem v tom smyslu morálky života.

Jestli jste někdo studoval Patanjaliu (vysvětleno v závěru) osmistupňovou stezku, tak zjistíte, že vůbec nejdůležitější, co existuje, aby člověk se mohl posunout do jiných pozic dimenzionálních je jam-anIvankama (termín nenalezen, snad je přepsaný správně), což je obrovská morálka, která se neodehrává navenek těla, ale uvnitř.

Kdy já třeba nebudu týrat svoji rodinu, že mě něco zboří, já už budu natolik silná pro ně, aby oni neviděli, že já budu plakat kvůli něčemu. Protože oni by si dělali starosti. Z lásky k těm lidem nepodlehnu odporům. To je obrovské posílení. Vy můžete využít čehokoliv, abyste se narovnali. Abyste nebyli ohnutí, zboření a to dokážete jenom pokorou k hmotě druhých lidí a k hmotě své.

Takže teď si třeba představte, že já neumím pokorně žít a budu třeba na první čakře projevovat nějaký pesimismus. Tzn., že budu považovat někoho za špatného. Čin někoho druhého budu považovat za špatný. Tehdy mi ani bylinka nepomůže, protože ta bylina se spojí s mojí chemií pouze do té míry, kdy mohou spolu reagovat. Ale jen do určité míry. Já si jenom myslím, jen na krátkou chvíli, dočasně, že ona mi jako berličkou pomáhá, já se zklidním, což má určitý časový dopad a pomocný. Pokavad ale vy zapracujete na tom, tak vám pomůže okamžitě a střelhibitě. Tam je také přijetí platby – to je další odpor, který byste vytvářeli. Má to hodně stupňů, které na sebe navazují. Vy tu pokoru můžete prokázat a až když je vždycky stoprocentní, pak teprve tehdy se promění vaše vědomí.

A toto je důležité vědět. Vy už víte, že tím, jak zareagujete ve svém životě, protože celý program vývoje máte ve svém osudu. Na té první čakře samozřejmě máte všechny lidi

ve svém životě už nastavené – koho potkáte, koho nepotkáte, s kým se narodíte do blízkosti, do rodiny nebo do přátelství, i, pozor, do nepřátelství takzvaného, protože i to jsou odpory, které vy musíte pochopit a zmírnit. A tehdy ten člověk, i kdyby dělal jakoby špatné věci, vám je dělal dobře, protože vy potřebujete umenšit svůj vlastní odpor k činům tohoto člověka. Ale pozor, jestliže jste si zvolili hotový osud, je tu i situační odpor, o kterém vy nevíte, že můžete projevit. A základem je to, co říkala vlastně Majka tady v té první polovině – ano, jestliže mě to potkalo, tak mě to potkat má a všechno se odehrává v první fázi na jedničce, že to považuji za špatné. Kdybych nepovažovala za špatné, že ten člověk na mě tlačí, tak se na něj nebudu pak už na třetí čarkě zlobit, nebo na druhé čarkě mi nebude vadit. A tam už potom učíte buňky svého těla a vy víte, že to je tím hormonem. Prožitkem odporu anebo přijetí, kdy pak se nic neděje, a jste zdraví, takže prožitkem odporu se změní množství hormonů na té čarkě, výdej, a tehdy vy tím hormonem udáváte reakci svého těla, předáváte vědomím na buněčné úrovni.

Když já budu považovat čin člověka za špatný nebo situaci za špatnou, tak moje buňky to vědí a už se také bojí a nepomohou druhému, považují ho za špatného, izolují se, už nemůže proudit vaše božství v těle hmoty, kterou jste si vybrali. A tady nastává bolest na nohách samozřejmě.

To co říkal Ježíš „jsem jaký jsem“ nebo čin „je jaký je“, „jsme jací jsme“, vždycky je to na tom člověku, který to vytvořil. Já jenom odečítám své odpory, které se buď dějí, nebo se nedějí. Tak ať se všechno děje jak se má dít.

Chceš se něco zeptat?

František: Já myslím, že těch otázek se nabízí víc. Jistě, děj se všechno co se má dít. Není to trochu v protikladu v tom „děj se něco“ a já se k tomu postavím tak, že se to dít nebude?

Ivanka: Takhle. Ono když to přijmeš, tak se to pro tebe uzavře v tom smyslu, v té nižší hladině, a ty se posuneš a už to prožívat nemusíš. To je vlastně výstup z odporů, který se děje automaticky a po malých dávkách. To, co neumím, tak to se mi děje pořád, protože potřebuji, abych se to učil. Ale jestliže jednou konečně pochopím ten systém, který tady je jediný k nahlédnutí, tak pak se vymaníš ze všech vlastně jakoby negativních věcí, které běžně lidé v životě vidí.

František: Já se teď omluvím, ale trochu jsi mi připomněla takovou situaci, kdy paní Roubíčková přijde za doktorem a říká: „Pane doktore, koukněte se na toho mého, s ním je něco strašného.“ On říká: „Co se děje?“ Ona: „Představte si. Já na něj mluvím hodinu, hodinu a půl, on si pak nepamatuje ani jediné slovo, které jsem mu řekla. Co je to za nemoc?“ Doktor se tak zamyslí a říká: „Milostpaní, to není nemoc, to je dar.“

Takže vidíš, asi něco na tom bude. Přetavit vlastně ty překážky, v něco pozitivního...

Ivanka: Ano, ano. Já jsem v tomhle byla vždycky mistr od dětství, přetavovat tato negativa. Aby lidé viděli s úžasem, že to je vlastně pozitivní. A tím jsem udivovala vždycky svoje okolí. A mě to i strašně bavilo. Protože vždycky když jsem viděla ty oči, jak najednou vidí, že je to vlastně dobře a předtím to nebyly schopny vidět... Ano,

vždycky jsem v tom našla kousek dobrého. A tím se o to ten člověk opře. A už vlastně je po problému. Lidé totiž mohou vzít své tělo a pokorně něco napravit. Já jsem teď vysvětlovala nějakému muži, který se mě ptal, když jsme byli na chodbě, než jsme teď přišli sem...

Zkus si představit, že sem vyleješ kýbl nějakých sraček – já se to před tebou bojím říct, ty jsi takový uhlažený pán – ano, kýbl sraček, už jsem si dala odvahu, a teď tady bude skupina lidí, bude vás tady třeba dvacet, tak mojí reakcí pokornou bude, že byť jsem tady ty sračky nevyhlila já, tak já vezmu kýbl, vezmu hadr a s úsměvem je uklidím. Tím jsem dala dar všem. Já jsem nenadávala, já jsem to netlačila na druhé „hele, uklid' to, tys to udělal“ ... Ne, ne, ne, oni všichni dostali dar. Vyčítat druhému, já to nebyla, tak ať si to uklidí ten... a teď se to rozšlape a je to horší a horší. Vždyť ostatní budou mít své odpory k tomu, někomu to bude smrdět, někomu to bude klouzat... to jsou různé varianty, které si můžeš vymyslet... a to jsou všechno odpory. Nejkratší cesta je použít hmotu, ve které žiju, aby se to zlikvidovalo. To je úžasné. Jaký dar v tu chvíli dáš druhým lidem. A toto... když se tomu člověku nechce... to je horší, než když to nejde. To se říká, že?

To nechtění a ten odpor toho, že zrovna já to budu dělat a já za to nemohl, ale to, co se pak navaří, je v kuchyni egoismu ze všech těch lidí. Ti lidé potom v tom žijí, nesou si na to vzpomínky do všech svých životů a ty odpory řeší třeba mnoho let zpátky. Tam si mohou říct ošklivé věci. To jsou věci, které ti lidé nepochopí. Ne. Já žiju ve hmotě a tu hmotu budu používat k tomu, aby tady kolem mě, kam dosáhnu, bylo lidem dobře. I kdyby mě to stálo nějaké sebezapření, protože tu radost, tu já si nenechám ujít. To je ono, to je dar.

Takže to je vlastně jediné, co jsem vás přišla naučit. To je jednoduché, co? (smích)

František: No počkej, neber to ještě tak zkrátka.

Ivanka: Ne, ne. Já se tady budu věnovat tomu obrázku.

Tady vidíte, že každá čakra má svoje odpory. My jsme sem přišli dneska i kvůli těm bylinkám, které jsou velice důležité a které je zapotřebí také znát a vědět o nich, protože bylina skutečně musí být spolupracovník na cestě vašim životem. My jsme lidská bytost a toto je bytost živočišné říše a věřte mi, kdysi dávno, před obrovským časovým prostorem, který ve hmotě existuje, jste i vy byli zvířaty, dodnes toho zvířecího trochu máme, máme pudy, které jsou zaznamenány v těch nižších třech čakrách. V těch vyšších už se od nich maličko oddělujeme, ale jsme jim velmi, velmi blízko. A jsme blízko i rostlinám a všemu, co tady vy vidíte jako neživou přírodu, protože to všechno obsahuje vaše tělesné schránky, ve kterých bydlíte. Ale nezaměňujte to sami za sebe. To by byla velká chyba.

A když už to víte vy o sobě, tak to musíte vědět i o druhých lidech, že i oni nemohou za svoje reakce, protože hmota má svůj vývojový dojezd.

Vy, kteří jste už schopni slyšet, o čem povídám – a to není mnoho lidí – vy už jste tak velmi blízko tomuto poznání, že už můžete i rozdělit pocity, které se odehrávají ve vašich tělech, protože zjišťujete, že nejste schopni ještě někdy zastavit chování svých

těl. To tělo reaguje samo. Tady ale nastává taková ta hrůza toho vyčítání si a to už jste úplně začarovaní. Jakmile si budu vyčítat reakce svého těla, kterým nejsem, tak... Vidíte to? To je mimo, že? Když já nejsem to tělo, já jsem nad tím tělem, tak musím vědět, že já jsem neměl jako původní úmysl vykonat něco špatného. Ono se to někdy sveze, že se z toho jakoby něco špatného udělá, tak proč si to budu vyčítat, když já jsem to udělat špatně nechtěl. Jenže to vy neumíte ze začátku, protože ještě pořád to vědomí hmoty máte v sobě. Teprve později vám dojde, že vlastně se tím blokuje dvojnásobně. Tam už potom to není průchozí, hormony nepracují, čakra není schopná reagovat. Pak už to považujete na jedničky za špatné, a pak už to roznášíte po vyšších čakrách. Na dvojce to vadí, na trojce tam je zlost anebo nerespektování mého chování těla nebo chování těla druhého člověka.

Teď si oddělíme tu hmotu od Boha, ano? Jestliže já vím, že hmota reaguje, tzn. reakce toho člověka, který tady přede mnou cokoliv udělal, on za něj nemůže. On ho má v osudu, aby prokoušel všechny zúčastněné, kteří se toho účastnili. Aby se poznala reakce druhých těl, kdy to ještě prožijí. Prožijí to buď v nevědomosti, odmítnou to, nebo už ta hmota to odmítne, ale já už si mohu oddělit vědomí od toho, že si říkám „aha, to je divné, já jsem to dělat nechtěl, ale ono se to stalo samo“. To už je veliký bod vývoje. A najednou, nebo to je potom třetí fáze, kdy cítíte „je, on to udělal a ono to se mnou nic neudělalo“. Tam je obrovská svoboda. Tam přišel bod pochopení.

Mám kamarádku, která se mnou nedávno byla v Praze na benefici s námi a je úžasná a ona říkala: „No, ale já furt ještě pláču, furt mám nějaké lítosti.“ Já jí říkám: „Nevyčítej si to, zkrátka tak si tedy poplakej, když už tedy to leze z tebe, ale pozor, jen to pozoruj. Ta emoce, která přijde, tam přijde. Jestli chceš, tak to ještě dělej... Ale pak zjistíš později, že už není proč plakat? Vždyť se to stalo. To je posunuté v minulosti a ty to neopravíš. Ale nezapomeň, když už tedy si zapláčeš, tak si nesmíš vyčítat, to už by sis to valila na druhou čakru. To už je neodpuštění sama sobě, že jsi to dělala. A jednoho dne zažiješ, že přijde konec toho programu.“ A bylo vidět, jak tak váhá, nevěří. Uplynulo pár měsíců a jednou jsem přišla na jógu a ona říká: „Já ti musím něco vyprávět.“ Já říkám: „Co?“ Ona: „Až po józe, já jsem toho tak plná.“ A tak jsme si pak sedly a říká: „Představ si, mně se minulý týden něco stalo, normálně bych si sedla a brečela bych, a tak jsem se jako už přichystala, že si sednu do toho křesla a budu bulet, opřu se a ono nic. Já jsem nemusela brečet.“ Já jí říkám: „Vidíš to, to je ono. To je bod, kdy vlastně už ti dolezlo, že je zbytečné brečet, že se tím nic neopraví.“

František: Jinými slovy program té tvé přítelkyně skončil. Ale musím říct, že skončila i první část našeho společného programu s Ivankou.

Ivanka: To už je tři čtvrtě hodiny?

František: No jo, už jsi tady tři čtvrtě hodiny. S lidmi to strašně rychle letí. S lidmi strašně rychle utíká čas a strašně krásně. Takže, Ivanko, já ti pro teď poděkuji a kolik to tady píší?

Tak 15.15, to je krásné číslo. ...

NÁSLEDUJE ČÁST S HEREČKOU KVĚTOU FIALOVOU A HYNKEM TOMEM...není součástí přepisu

2. část s Ivankou

František: Tak, já bych teď poprosil o jednu písničku, a když to půjde, tak se zkuste soustředit na slova. Je to písnička Ivančina, psal jsem ji pro Hradišťan a možná, že něco z toho, co je v ní, vám bude blízké.

Následuje záznam písně „Nechvátej osude“

František: Děkujeme. Dojdeš, kam souzeno. A tak se stalo, že vy jste došli až sem do Pardubic a že sem došla i Ivanka a doufám, že dojde i na podium a budeme pokračovat v tom příběhu, který jsme započali po obědě.

Ivanka: Já jsem ti chtěla z celého srdce poděkovat, protože, vy to nevíte, tuhle písničku František napsal jako dárek pro mě, ale ona má takovou krásnou historku, kterou nevím, jestli jste slyšeli. Já jsem ji sice jemně vypustila v Otrokovicích, ale nevím, jestli se nahrávalo. Já už potom ty nahrávky nikdy neposlouchám. Proč bych také sama sebe poslouchala?

Víte, František chtěl přijet původně do Jičína, což bylo na konci srpna, kde byl s Máriem Kubcem Víkend s Bohem. My jsme měli společné vystoupení a těch vystoupení je velmi málo. Já nejsem na každém Víkendu s Bohem. A tam František nemohl přijet, a proto poslal po panu Františkovi a jeho ženě CD Hradišťanu, které vyšlo s tím, že ta písnička je tam pro mě. Ať si ji pustím. A já jsem tedy – musím předeslat – zažila jsem ve svém životě mnoho zázraků, právě tím, když člověk žije přijetím všeho, tak může zahlédnout ty úžasné věci, které se dějí – a tam jsme zažili s Janičkou Prokšovou neuvěřitelnou věc, kdy jsme se sbalili po tom představení a odjíždíme jejím autem domů a Jana tak strčila to CD do úst přehrávače, ono to takhle sluplo a teď začala hrát písnička. My tak posloucháme blaženě, mlčeli jsme, ona šoférovala... Najednou v tom zachrastilo, skočilo tam rádio a v tom rádiu, světe div se, zpíval nějaký mladý mužský hlas o tom, jak má cosi v auře, že je vše dobré, načež v tom zachrastilo, a pokračoval ten text „Nechvátej osude“. A my jsme obě dvě třestili oči, vyjela nám obočí... to bylo neuvěřitelné, měly jsme husí kůži a asi deset minut jsme vůbec nemluvily, protože Pánbůh je obrovský srandista. Umí to s námi.

František: Jo, však mě to také něco stálo v tom rádiu...

Ivanka: Smích

Ano, ano, je to krásné, děkuji vám, Františku, to bylo hezké. Já jsem mimochodem slyšela celé CD a ... Já jsem nikdy neměla moc času a ani peněz na nějakou kulturu, celý můj život to bylo takové zvláštní. Byla jsem držena na takové své pomyslné poušti, žít v ústraní. Což se vlastně i svým způsobem děje dál, kromě dvou let mého života, kdy jsem přednášela. To bylo v roce 2012 a 2013 a tento rok už jsem byla zpátky. To bylo jenom málo míst, kde jsem se objevila, a také na velice málo hodin, protože přednášky trvaly i devět hodin, což teď je to tři čtvrtě hodinky nebo hodinu a půl. To je malinko už. Ale je to také proto, občas přeci jenom nějaká informace přijde a já ty lidi miluji a mám šanci je vidět ty tváře, které mám ráda. A je jich hodně. A dělá mi to radost, protože vidím, jak jim došly věci, jak skutečně zabírá nějaký ten příběh, nebo to

vyprávění na to, že jim se ulevuje a začínají zjišťovat, kudy vede ta cestička návratu sama k sobě a to je strašně prima. Takže oni jsou pak ti, kdo udělají tu praxi, ale i to je samozřejmě nastavené.

Vůlí člověka se neumím řídit a nikdy jsem se neřídila. Já jsem vždycky respektovala to, co se dělo a vůlí Ivy jsem nikdy neprosadila nic. Ono to vždycky dopadlo úplně obráceně, než by člověk předpokládal. A tam se dozvíte, že vlastně to je ono. Posuzovat stejným metrem sám sebe, jako druhé lidi.

Nedávno, když byla Krupka, tak u mě spala Zdenička Pollaků s Vojtíškem a s Danem a ona mi vyprávěla u večere, že lidi se jí občas ptají „jaká je?, jak se chová?“ ... „no, hele, ona je úplně obyčejný člověk jako ty nebo já“.

Ano, já jsem úplně obyčejný člověk. Vždyť já jsem vás přišla učit tomu obyčejnému lidství, protože jednota není magie.

Bílí a černí mágové – černí mágové prosazují moc, o které, vlastně s tou se nikdy předtím nesetkali a oni působí na to okolí, protože oni už jsou schopni, v nich už je veliké božství, už jsou schopni zahlédnout program života.

Ano, vy máte v DNA svůj program. Občas se mi stane, že se podívám takhle na tělo, když je mi moc dobře, což je mi většinou vždycky a najednou vidím program života, co se bude odehrávat. Ale ne s tím, že bych to chtěla vědět. To je právě to, že už se nebráníte, pak už se nebráníte ničemu, co v tom životě přichází. Takže ono je potom už jedno to božství, upozorňuje vás na věci, ale není to vůlí zvědavosti, vypočítavosti, není tam žádný postranní úmysl. A tohle v okamžiku, kdy člověk má už toho božství v sobě hodně, ale ještě neprošel magickou fází, to neví a ten člověk, když vidí, že najednou viděl před chvílkou, co bude a myslel na to, tak si myslí, že je to obráceně. Že on na to pomyslel a ono se to plní. A tehdy se mu obrovsky rozjede fantazie. To tělo, ten satan mu tam říká „ty jsi dobru, ty to umíš“ a teď začne posílat a střílet různé věci na své okolí... On neví, že si tím dělá vlastně terč sám ze sebe, protože všechny věci, jak už vy, co tady jste, víte, že vás vše dožene. To, co vy uděláte druhému člověku, musíte sklidit sami.

A teď je doba, kdy planeta má dvojnásobnou vibraci a ono se to zrychlilo, ty dopady na nás. Jakmile si člověk projde touto fází, bílý mág tedy zase v údivu, jak je dobru, že jsem...

Já jsem nedávno byla na poliklinice, tam vám vylezu před tu polikliniku a stála tam má kamarádka z dětství. Ona je hrozně milá, hodná holčička, ale byla v údivu. Před chvílkou jsem si na tebe vzpomněla a ty jsi tady, to není možný. A bylo vidět, jak se tetelí. Tam ještě byl takový malý nádech toho „já to věděl“. Pozor, to je automatická reakce, kdy zahlídnete právě DNA, máte cestu toho programu, toho, co se děje. To je důležité vědět. Ale teď pozor.

Pokora, tedy kristovství, je geniální v tom, že vy právě dostanete nečekaně nějaký dar, kterým se odlišujete od okolí, ale vy ho odmítnete. Vy ho odmítnete, když byste ještě o sobě jako o člověku věděli, že by vám byl prospěšný víc, než by bylo zdrávo... Jednota totiž je stejnost, nestrannost, je tam stejný dílek, je stejný jako druhý dílek, protože je

součástí celku. Tzn. obyčejné lidství a to vám zajistí, že už nepotřebujete žádné čary máry fuk. V té chvíli to božství vyšší, kterým jste vy, ví, kdo jste. A tehdy se dějí zvláštní věci, kdy vy teprve tehdy, kdy jste obdarováni tím osudem, zjistíte, že tu věc jste potřebovali. Ale zjistili jste to až v té chvíli, co přišla. A to je ono. Tehdy v pravou chvíli, ani nemusíte mít žádná přání a celý váš život se tvoří pouze tou pokorou, kterou vy máte k tomu životu, k tomu osudu, tzn. k vybranému učebnímu plánu, který jste jako bohové chtěli. A jste ze všeho venku. Ten matrix toho chování, těch opakujících se situací, které se tady dějí, ten se pak zastaví. A jste opravdu v jiné fázi. Tady už není čeho se bát a dokonce se už ani nebojíte smrti, což je velmi podivné.

Já vím, že tady je hodně lidí, kteří nejsou ze severu Čech, já jsem vyprávěla příběh, kdy jsem si teď směla prohlédnout dokonce stav, kdy už se nebojím smrti vůbec. Já jsem se nikdy nebála, poslední můj strach ze smrti byl v šesti letech, když jsem zažívala opravdu mystické stavy, kdy přicházelo nadjá, a pak to samo ukončilo, což ten člověk v té době neví. Ale teď jsem zažila neuvěřitelnou věc, kdy jsem si směla prohlédnout, že už ani tohle není mým problémem. A krátce před odjezdem do Francie bylo velice zvláštní, protože já jsem měla velikou vizi, kdy mě navštívil satan a ukazoval mi, že teď přijde období – to platí, prosím vás, pro vás pro všechny – velikých zkoušek hmotného světa, kdy vás bude zkoušet z odporů hmota neboli satan. Bylo to neuvěřitelné, co se dělo. My moc času nemáme, nemohu vyprávět dál, já jsem se rozhodla přesto, že vám to jako krátký příběh vyprávět budu, abyste viděli, co to tělo jako hmota umí naprogramovat za věci, abyste byli prozkoušeni. A nezapomeňte, že hmota je jenom jednoduše, tzn. vaše tělo, nebo tělo druhého člověka, je to samé. I v těle druhého člověka je program, kdy on má v tu chvíli prozkoušet vás jako člověka.

My jsme byli u mé dcery na domě a velmi hodně jsme pracovali. Byla tam zima, netopilo se, byli jsme šest, sedm dní v jednom kuse na štaflích, brousili a kytovali jsme stropy a teď jsem vypadala jako stoletá stařenka, zaprášená, to bylo hezké – už vím, jak budu vypadat, až budu stará paní □ – a tam jsem si také zaplatila nějaký kdysi jemný odpor, protože dřív, kdy bych byla v zimě – já jsem tedy byla nabalená jako pumpa – ale já bych nebyla protivná, ani nepříjemná, nikdo by to na mě nepoznal, ale přeci jenom to tělo by tak jako odtlačovalo tu zimu „to nechci, není mi příjemně...“. Ale tentokrát nic. Já jsem si zpívala, bylo mi dobře. Když Lucinka občas byla v jedné místnosti se mnou, tak jsme spolu pracovali a vtipkovali, vyprávěli jsme si, ona se i ptala na hodně otázek a já měla obrovskou radost jako matka, že je už schopná se tak zeptat, jak se zeptala. A tak jsem si to užívala. A po pár dnech najednou cítím, jak mi začalo tuhnout v kříži a říkám si „ajajaj, přijela jsem sem pracovat a teď se tady budu plazit“. Ale i kdybych měla jenom po rukách vylézt po těch štaflích, tak já tady dělat budu, já jsem jim přišla pomoci, já musím jim ten dům zprovoznit. To je přijetí, zase pokora, tak jo, ať mě to bolí, já zatnu zuby a je mi to jedno, já si to zasloužím.

Tam někde ten odpor k tomu, že budu v zimě, což už jsem neměla, se musel odbourat a zaplatit.

Načež slyším, jak Lucinka mě volá na kafe. Tak jsem seběhla dolů po schodišti, venku bylo slunce, tak jsem se alespoň ohřála venku na tom sluníčku – to už bylo vlastně rozhraní října a listopadu a tam je to v horách, to je 1200 m nad mořem. Teď jsem

vybila to kafe a to už jsem se nemohla opřít a to už jsem seděla na kraji jako dáma □, tak jsem jako měla tu páteř rovnou a říkám si „ty jo, teď nevstanu, ta Lucka se zhrozí, no to nemůžu“. Jenže ono to šlo najednou, vstala jsem, dopila jsem kafe, vylezu nahoru, vlezu na štafle a nic. Já jsem hledala tu pozici, pořád jsem se kroutila, kde to bylo, jestli to ještě zabolí... Nic, všechno to proběhlo krásně, to bylo zaplacené, pokračovala jsem dál. Za dva dny jsme jeli na překrásný výlet – to byl jeden jediný den, kdy jsme měli odpočinek – a tam jsme si to s Lucinkou užili, protože kluci si chtěli hrát fotbal, ti už nechtěli, už tam byli čtyřikrát, bylo to nádherné místo Notre dame de France, obrovská socha odlitá z kovu s bývalých napoleonských válek, co zbyly děla, tak se roztavily a udělali z toho obrovskou Panu Marii s děťátkem a chodí se tam jako na výletní místo na vysokou horu. Je to nádherné. Má to překrásnou atmosféru a bylo slunce, bylo nádherně a my jsme sešli z toho kopce dolů a dávali jsme si takovém starobylém náměstíčku kafičko a dva kopečky zmrzliny se šlehačkou a najednou mi to došlo. Já koukám na tu Lucinku a říkám jí: „Lucí, mně je stejně dobře jako na těch štaflích pod tím stropem v té špíně a zimě... Já už nepotřebuji jiné prostředí, aby mi někde bylo lépe nebo hůř, mně už je stejně všude. Všude dobře.“ A ona tak na mě kouká a říká: „A maminko, víš, že já to vím. Protože sis celou dobu zpívala, celou dobu jsi byla příjemná a nikde nebyl ani stín ničeho.“

Načež přišla právě ta zkouška hned druhý den, o které jsem chtěla vyprávět, kdy jsem pochopila jenom, že už tělo dělá poslední zkoušky výjezdu z vědomí člověka. A to bylo udivující v tom, že fakt nebyla ani zpětná reakce, kdy se člověk vyděsí při zpětném pohledu zpátky.

My jsme tam totiž měli i rodiče mého zetě, kteří odjeli během pár dnů zpátky, a babička uvařila úžasný pokrm. U nás máme vepřo knedlo zelo a tam se vaří něco podobného francouzského, byl to takové jakoby z jednoho hrnce, a pak se to zase rozdělí na ty ingredience a bylo to vynikající a zbylo hodně masa. A já říkám: „Lucí, to nemůžeme vyhodit, to maso zpracujeme a sníme ho, až bude čas.“

A ona vytáhla z lednice v takové místnůstce, kde byl dřez a voda, ten tác s tím masem... Celý den jsme pracovali – poslední den, víte, že musíte dodělat všechno, takže musíte udělat to, to, to a mně zbývali ještě asi dva metry čtvereční dokytovat stropu a vybrousit to. A já si vždycky sešla dolů rozmíchat ten kyt s vodou, ale za půl hodiny to ztvrdlo, takže jsem musela pracovat, pak jsem to dobrušovala... Přijdu dolů a vidím tam ten tác s tím masem a teď bylo šest hodin večer a teď jsem najednou cítila, jak to tělo mi říká „alespoň něco hoď do toho žaludku“. Tak já s těma špinavýma rukama jsem opatrně uloupala kousek masa. A znáte to, když uloupala, tak to bylo takové dlouhé, takový jako provázek. Hodila jsem to do té huby, dvakrát žvýknu a teď to přišlo. To by jeden nevěřil, jak ten svět funguje. Ještě, že vám to takto prošlapuji, abyste pak nebyli vyděšení. Najednou jsem se vymístila, já jsem byla kousek nad tělem a vidím, jak to tělo samo dává příkaz té Ivě „spolkni to“. Já jsem věděla jako bůh, že to je blbost, protože ta Iva do toho kousla jenom dvakrát, ale tělo si jelo, udělalo (polknutí) a teď mi to sjelo sem, teď jsem viděla, jak cítím ten tlak, jak se to tady rozeplnulo, jak mi to tlačí vlastně ten hltan na hrtan. Načež už já jako božství bych přestala, ale tělo řeklo podruhé „spolkni to, řekl jsem“ a tělo polklo. A to už jsem věděla, že je zle. Říkám si, co je to za zvuky? A

Iva dělala (zvuky dušení se)... já jsem do sebe nemohla dostat ani kousek vzduchu. Ale pozor, já jsem pořád míchala ten kyt, netlouklo mi srdce, teď mi tam šly takové ty bušící údaje „zemřeš“... já si říkám „to bude super, to bude rychlé“... zase pokora, že přijetí, žádné zděšení. „To bude rychlé“... „no jo, ale oni tě tady najdou“ ... „no, jednou mě někdo musí najít, že jo, odpadne Iva“ ... zase, úplná lhostejnost, takový pocit, že všechno je jak má být. Já jsem se ani nesnažila prstem sahat do krku a něco vydolovat. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale už jsem měla hodně málo vzduchu a najednou se stalo něco neuvěřitelného, jako když před vámi stojí někdo průhledný, neviditelný a vši silou vám dá pěstí na solar. A to tělo udělalo (napodobení vyhození masa ven) a to maso vyletělo ven, spadlo do dřezu. Já jsem k němu úplně chladnokrevně přistoupila, hodila jsem ho do odpadků a vidím se, jak jdu po těch starodávných schodech nahoru a míchám ten kyt, pak jsem vylezla na štafle, dodělala jsem ten strop, ani s tím, že bych byla vyděšená „ty vole, já jsem mohla umřít“, žádné takovéto myšlenky tam nebyly... Přišel v noci takový obrovský pocit blaženosti...

Tohle už je nesmrtelnost. Tady už není nic co řešit v tom smyslu, že ten člověk už pak ví. Ví, že umírá pouze hmota Iva, ale to, co oživuje ten domeček, ve kterém žijete, nikdy nemůže zaniknout. Jsou pouze vyšší stavy vědomí, do kterých se prožijete, ale otázkou je, pokud zvládnete vlastně časový postup a přijetí a umenšit to – ty pocity, že ještě něco děláte. Vy to musíte dělat. Já jsem vysvětlovala, že neexistuje hřích. Neexistuje vlastně pomyslná fáze, že něco se děje dobře. Hmota se sem totiž s vědomím hmoty pouze na určitý čas objevovat a oživuje ji vaše skutečná realita, která přichází vyzkoušet a umenšit všechny minulostní odpory.

A toto je zmrtvýchvstání. To je to, o čem mluvil Ježíš Kristus. Tyto informace jsou pouze pro DNA, které už přišlo tyto věci pochopit. Druzí lidé to nemohou chápat. Není vás veliké množství. Tady jde o to, abyste pochopili, že jediný systém, kterým se dostanete po žebříku výš, je systém odporů. Jinak tady je chaos. Vypadáme různě, máme jinou inteligenci, máme jiné talenty... Ano, vy ten talent můžete mít, ale musíte ho využívat ve prospěch všech a jako dar a ne si ho přivlastnit a nafukovat ty bubliny, které vlastně jste dostali. Patří nám všem, tak jako nám patří všechny naše děti, jako nové buňky celku. A všichni lidé – není rozdíl mezi mužem a ženou ve smyslu, jestli je někdo důležitější nebo horší, obě poloviny jsou stejně důležité, protože bez nic se hmota nemůže množit a nemůže přežívat. Takže odpor k čemukoliv, byť minimální, je vaším vlastním zádrhelem, který znova se bude následně opakovat.

Tady ty čakry, které jsem dneska namalovala, jak Janička řekla, jak knoflíky na sněhulákovi, aby se tam vešly číslice (smích), ještě tam chybí mrkev a uhlíky, tak ty byste měli mít nádherně otevřené jako květiny. A vy potom uvidíte sami do sebe. Vy pak zjistíte, kdo jste.

Na konci září, začátkem října jsem se v noci probudila jako božství, protože se mi rozsvítilo v břiše a já jsem si prohlížela jednotlivé buňky nitra. To bylo neuvěřitelné. Taková blaženost při tom. Já jsem věděla, jak to naše tělo je různorodé, já jsem si tam vzpomněla, jak jsem před dvěma lety přednášela v Ostravě, a tam mě ukecali – já se velice snadno nechám ukecat, když je to možné – jedna paní, která bydlela v tom hotelu vedle mě na chodbičce, přijela ze Slovenska z Bratislavy, a nedávno mi to připomněla

smskou – ona mi píše, když se něco potřebuje zeptat – ona říká: „Já jsem ta, co byla udivená, když jste říkala ‘teď se podívejte do té nohy, jak to tam vypadá‘ “. Já jsem potřebovala vědět, jak to ona vidí. Ona mi říkala: „Já jsem nevěděla, že se do té nohy mohu podívat.“ Ano, můžete se později do té nohy podívat, protože vy opravdu jste vědomí každého bodu. A kdo to jednou zažije, ten už nikdy nemůže mít v sobě žádné otazníky. Lidé, kteří jsou ještě v rovině tápání – já jsem tento týden dostala nádhernou otázku od jednoho muže, ještě jsem mu neodpověděla, který požadoval důkaz toho, že je reinkarnace. Tento člověk ještě potřebuje tyto věci. Ne, stačí, vy se k tomu dostanete nádherným způsobem – nemusíte věřit v reinkarnaci, to je ještě víra, to je takové to pomyslné, kdy se rozhodnu, že v něco věřit budu. Tady stačí být skutečně jenom morálním a čistým jedincem, který ví, že toto neudělá druhému člověku, protože nechci, abych i já se dostal do té situace a někdo mi toto udělal. A když to striktně dodržíte, byť máte vědomí jednoho jediného života. A stojí vám to za to, protože království nebeské je vaše, vaše čistota, kdy odejdete z jakékoliv situace, z jakéhokoliv konfliktu s druhým člověkem čistí, bez výčitky, bez toho, že byste se upsali tomu satanovi, že jste po něm mrskli jazykem nebo jakoukoliv jinou emocií. Ta čistota je království nebeské, které vás vyvede. Už nemáte potom žádné pochybnosti a tehdy se to všechno otevře, protože to božství, i za cenu toho, že víte, že je jeden život a neumíte se chovat jinak, vám to ukáže. Ale druhému člověku se to nedá přenést jenom tak jako „ó, teď důkaz...“ Ne, ne, ne, ne, ne. Já nepotřebuji nikomu dokazovat, že bůh existuje, protože já vím, že každý z nás ve své hmotě máme svůj čas, kdy se to dozvíme sami. A je jedno, jestli to bude v této hmotě, anebo až o dvě hmoty další inkarnace, anebo ještě déle.

Je to to samé, jako když v devítiletce budete počítat veliké matematické záležitosti a budete vědět, že ti páťáci a prvnáci toho nejsou schopní a oni ani nevěří, že něco tak složitějšího existuje. To stačí.

František: Já jsem teď – omlouvám se, že ti do toho, Ivanko, vpadnu. Teď jak jsi mluvila, tak mám tady pootevřenou stránku, na které je jedna stará hinduistická legenda. Dovolím si vám ji nabídnout, protože úzce souvisí s tím, o čem Ivanka mluvila.

„Byla doba, kdy všichni lidé byli bohy. Ale své božství zneužili tak, že hlavní bůh Brahma se rozhodl jim je vzít a uschovat je v místě, kde by je nebylo možno najít. Problém byl ovšem, kde to božství schovat. Proto svolal nižší bohy na schůzku, aby navrhl, jak to vyřešit. Ti poradili, aby bylo božství zakopáno v zemi. Brahma odpověděl: „To nebude stačit, protože člověk bude kopat a najde to.“ Další návrh tedy zněl, potopit to božství do moře. Na to Brahma odpověděl: „Dříve nebo později se naučí člověk potápět a najde božství i na dně oceánu.“ Pak už nižším bohům došla inspirace, protože žádné místo se jim nezdálo dost bezpečné. Na to Brahma navrhl: „Schovejme to božství do člověka, protože to je jediné místo, kde ho nebude hledat.“ A od té doby, jak praví legenda, člověk obešel svět, kopal jámy, potápěl se, slézal hory, hledal a stále hledá božské bohatství, které má na dosah ve vlastní duši.“

Ivanka: Nádherna. Ano. Františku, ani nevíš, jakou jsi mi udělal radost, protože já jsem vlastně o těchto legendách mluvila. Ony jsou podobné v různých bývalých civilizacích a ty jsi mi nahrál na jednu nádhernou věc. Já jsem teď nedávno měla návštěvu a při té

návštěvě jsem mluvila a vzpomněla jsem si na kdysi dávnou situaci, ve které jsem byla, protože – třeba mí rodiče, jak je to nastavené, oni nikdy neměli peníze a tak, aby ušetřili, tak odbourávali věci, které nebyli nutné, takže oni třeba neobjednávali vůbec noviny. To bylo v mém dětství, to byla hluboká totalita. Můj tatínek se díval akorát večer na ty zprávy, televizní noviny, to mu stačilo – ušetřili jsme peníze. Já jsem nebyla zvyklá, já jsem se narodila do DNA této rodiny, abych ty zvyky prožila, protože já už jsem je uměla v minulosti. Já jsem nikdy nepotřebovala se pít po světě, co se kde děje, jak se děje. Byli lidé, že třeba každý pátek ráno kupovali páteční Sport a tam si nastudovali všechny výsledky a všechny věci a znali všechno... Já neznám vůbec nikoho. Já neznám vůbec lidi. To je výjimka. Františku, jsem ráda, že znám alespoň vás. (smích)

František: A já jak jsem rád, že znáš alespoň mě.

Ivanka: Já jsem fakt takový člověk, který žije obrovsky... Víte co, to jsou právě ti lidé, co se hodně dívají do okolního světa. Oni hledají boha venku v tom chaosu těch různých odporů a konání a běsnících válečných stavů a všeho možného. Oni nemají možnost zažít nitro.

Já jsem zjistila potom, že všechno, co jsem se potřebovala dozvědět, jsem se skutečně dozvěděla v pravou a chvíli a v pravý čas. I když jsem to potřebovala třeba k práci. Přišel zákon, kdy jsem musela někde něco udělat do určitého data. Já jsem se to opravdu dozvěděla, ale já nekoukám, já nemám dvacet let televizi. Nikdy mi nechyběla. Já nemám ani rádio. To už víš, protože, když jsi mi psal tu smsku, ať si poslechnu nějaké to vysílání, tak já jsem si musela půjčit rádio od maminky a ani jsem nevěděla, jakou má frekvenci to vysílání... Tak pak jsi mi psal smsku, kde to najdu... V tomto já si vystačím.

A pak byl třeba vedle mě člověk, který mi jednou řekl: „No, ty jsi úplně blbá. Ty vůbec nic nevíš.“ Ale pozor. Uvědomili jste si někdy, že lidé, kteří odporují tomuto světu, oni si činí potěšení tím, že si třeba pamatují kdo, kdy, kde jak hrál fotbalový zápas a kdo dal gól a v jaké minutě a je to třeba čtyřicet let zpátky. Pozor, já to mám doma, protože my máme všechny – já mám čtyři vnuky a jednu vnučku – ti jsou jak chodící kalendář těchto akcí, ale u nich je to sranda...oni jako soutěží, mrskají si ty věci, ale tady si uvědomte, že my, a to nám potom ukazovali ti andělé všichni, my tady máme právě – když máte odpory, tak se chytáte věcí, které jsou vám libé. Stane se to vaším koníčkem, abyste si zmírnili ten svět, který považujete za špatný a odporujete mu alespoň něčím a teď se tam tak extrémně jakoby vybijete v těch různých umech a dovednostech. Mně to přišlo jako k ničemu. K čemu mi to bude, že budu vědět, že tento člověk třeba běhá na běžkách... Já mám radost, když ho uvidím, ale může být i anonymní, že on vyhrál. Já jsem viděla to úsilí, které do toho vložil. Ale ještě pak záleží na tom, proč tam to úsilí vložil – jestli z radostí, a pak je to super, nebo z pocitu, že si třeba může něco samotného řešit, že chce být první a někomu jinému dokázat něco... to jsou různé nuance, kdy ještě můžete odečítat odpory, anebo už neodpory. Ale to je vždycky v nitru toho člověka. To není viditelné pouhým okem. Ten svět je tak chaotický a tak neprohlédnutelný. Už proto je nádherný. Kdyby totiž ta cesta byla tak krásně... a byla to taková destinace „běžte do nebe“, to by tam přišel každý hned a jednoduše, ale ono to musí být přikryté

poklicemi a klapkami na očích. Abychom opravdu bez vypočítavosti to uměli udělat jenom proto, že to děláme a rádi. A to je ono.

Téhle legendy si proto obrovsky vážím. Ona je pravdivá. Máte to v srdci. A nezapomeňte, že nikdy žádným fanatismem, ale láska není skutečně nic jiného než přijetí, kdy nekomplikuji svým odporem svému okolí život. Kdy to dělám s láskou nejenom pro hmotu těch lidí, ale i pro tu hmotu moji, protože já se tím nezatížím, když já sama sebe obětuji a ráda, tak vím, že jsem prospěla všem. Ale tehdy se nelituji a nefňukám a nepovažuji tu situaci za špatnou, že já jsem to musela udělat... Ne, já jsem to udělala ráda.

A proto se mi líbilo, jak paní Květa (Květa Fialová, jeden z předchozích hostů) říkala, že jsme dostali vždycky v každé situaci – čím hůř je, tím větší šance je prokázat, co umím a co dokážu. Kdyby bylo málo příkoří, jak byste poznali, že jste dobří, že to vydržíte? Tady jenom rekognuskujeme terén hmoty.

Já se vrátím teď jenom k tomu kalendáři, o kterém tady mluvila Ivanka Lamková, protože byla nahraná povídání, prohlášení ke každé čakře – to bylo nahrané v září 2013, ale nebylo nic na šesté čakře a Ivanka teď, protože se dělal kalendář se všemi čakrami, tak mi poslala a napsala „a napiš něco na šestku“. A teď já jsem seděla u počítače, to bylo asi v půl jedné v noci, říkám „co mám napsat na šestku?“ A teď já Iva nikdy nic nevymyslím. Tak tak koukám do toho počítače a říkám „no jo, ale oni to potřebují, bude ta benefice... co se bude dít?“ Ale nebylo tam jako „jé, musím“... jenom jsem věděla, že je zapotřebí, aby něco přišlo a najednou přišel obrovský poryv z nitra. Ty ruce psaly a Iva to četla. Až když jsem to dopsala a to, co jsem četla, bylo úplně něco, co začalo se mnou úplně klepat. Já jsem cítila, jak to, jak se buňky něčím rovnají, jak se plním něčím neuvěřitelným... Já jsem si to přečetla třikrát, vypnula jsem počítač, ale věděla jsem, že se něco v noci stane. Ráno jsem se vzbudila, když jsem otevřela oči, to, co jsem prožila, bylo neuvěřitelné, protože já, mé já koukalo z hmoty Ivy ven. A teď jsem viděla jak ta hmota ve formě toho domu a všech těch lidí si s námi hraje jenom hru na zapomněnou. Jak zkouší neuvěřitelným způsobem naše reakce. Co ještě umíme a neumíme. Abychom se dostali do tohoto stavu.

Ano, v bibli se píše: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni viděti Boha budou“. Tady bůh viděl, jak hmota žije svůj vlastní naprogramovaný osud, ze kterého se jde vymanit. Já jsem celý den plavala, buď v baráku nebo po ulici, mně bylo tak dobře. A pak projdete nějakou zdánlivě kritickou situací a nikdo si vás nevšimne, vy tam proplavete. Vy jste pro ty lidi neviditelní, jenom naopak k vám přibíhají lidé, kteří vám něco přinesou, něco důležitého a krásného – v tu chvíli jste ten, kdo sbírá plody toho pochopení. Je to nádherný život, Františku.

František: Fakt je, že bychom mohli nechat také, aby se lidé zeptali, co je trápí. Víš, mě napadá, že to jsou takové otázky, které ty už máš zcela zažité ... Představ si, že třeba to tvé setkání se zlem, na kterém vlastně jakoby nemáš žádnou vinu, je pro tebe totálně devastující. Řeknu třeba, znenadání tě přepadne tlupa nějakých pobudů a zmlátí tě, že umřeš. To je v pořádku?

Ivanka: Já jsem toto vysvětlovala už na základních přednáškách. Já jsem sama zažila, kdy jsem se nebojácně vnořila do obrovsky dramatických situací, ale pozor, vy musíte vědět jak. To není tím – to je právě to, že lidské vědomí – kdyby mi nerozuměl, tak by řekl: „Hele, ona souhlasí s válkami, souhlasí, s takovými věcmi. Ne, to není pravda. Pozor, já s nimi souhlasím na obecné rovině. Ony se dějí, ale já bych to nikdy neudělala, to je princip.

Vy každý sám za sebe a tvoříte a narodili jste se do odporů minulých. To znamená, že vy jste si tyto věci už prožili, pokud je už neprožíváte. A vezměte si, žijete v místě, kde sedmdesát let nebyla válka a to je také úžasné, že jste tento dar jako bohové si směli vybrat. To není náhoda. Lidé, kteří se narodí do míst, které jsou hodně silně těžce zkoušené, tam si všimněte, kolik egoismu tam je, jak ti lidé po sobě střílí a vraždí se a podpalují věci a nadávají a útočí.

Systémem ponoření se do hmoty, je úplně něco jiného. Já jsem kdysi vysvětlovala, že i lidé, kteří dneska posílají meditace na vzdálená místa, aby zmírnili válku, že vlastně škodí planetě. To je právě to, co nemohou pochopit.

Zkuste si představit, že tady na koleně – že svět je tohle tělo a tady na koleně bude zuřit válka. Tam buňky, které si zvolili v tu dobu narodit se tam, si přicházejí odžít své vlastní odpory, sklízet karmu minulou a zapisovat karmu budoucí. A jestliže já budu tady v tomto místě na těle, to znamená někde jinde na planetě a budu tam posílat to dobro, tak já si jenom myslím, že tomu tělu přilepšuji, jenže já tady tvořím odpor k tomu, co se v celku děje. Psychický odpor, to znamená jedy a odpady, které vznikají z toho odporu, já zatěžuji celý svět. A to je ten systém, který málokdo ještě umí pochopit.

Ale já jako člověk bych v životě neuměla ublížit ani myšlenkou a toto učím každého z vás, to znamená, co vám dojde, co máte v DNA už otevřeno, co už jste schopní pochopit. A tehdy vy neumíte ani myšlenkou odporovat, vy se vůbec do této situace nedostanete.

František: Je to tak. Já jsem teď narazil na to, že chování skupin i jednotlivců se řídí podle tzv. sociokulturních vzorců, které jsou dané historií, právě genetikou a je to jiná genetika, než máš vlastně na mysli ty a teď se to prostě někde potká.

Ivanka: Ano, ano. Pro oko takového běžného člověka to je neprohlédnutelné, ale vezmi si, že já se narodím dejme tomu do státu, kde je obrovská agresivita a teď plácnu třeba Arábie, tak je jasné, že DNA matky a otce je jaké je, tzn., že já zdědím sílu odporu, kterou já jsem si zvolil vibrace narodit se tam. Moje reakce tedy budou podobné jako těch mých rodičů a jsem na tom správném místě. To je právě to, co lidé nechápou, oni mají třeba i lítosti. Třeba jedna moje kamarádka: „Já tak doma si sedím u té televize a teď brečím, vidím tam ty chudáky třeba v té Africe, nebo v těch různých zemích, kde je opravdu obrovský hlad a obrovská bída a dějí se tam příšernosti... A pláču, obrovsky pláču.“ A pozor, ta žena byla od šestatřiceti let v invalidním důchodu s astmatem. Já jsem jí vysvětlovala princip: „Podívej se, Jaruško, systém je takový, že ty jako Jaruška ses narodila do Teplic, protože jsi nepotřebovala zažít tamty mizérie. Ty ses narodila sem do Teplic, protože ses měla naučit jiné věci a mezitím také ty lítosti.“ Tam byly také lítosti, co se děje za nemoci v rodině, lítost vůči mamince, která měla obrovsky těžké nemoci. Takže ten člověk neuměl lítosti a bylo využito i té televize, aby se koukla...

Všechno, co ten člověk pak vidí, co je odporujícího, ono ho hrozně rozhodí, přivede do odporů, které on prožívá a přitěžuje té své nemoci.

A teď si představte, že dejme tomu třeba tahle Jaruška bude sídlit v plicích jako buňka a dejme tomu v játrech bude ta válečná situace někde v té cizině a – jaterní buňky se narodili v játrech, protože si potřebovaly prožít zkušenost jater, ona jako plicní buňka se narodila do plic, protože si potřebovala prožít zkušenost plic a teď se děje paradoxní situace, kdy plicní buňka brečí, že chce být v játrech a není tam a tím pádem ona se tak uzavře odporem, že ona ani jako plicní nemůže být tomu tělu platná, aby fungovala jako plíce, tak je v invalidním důchodu a nemůže to udělat. Ale to není konec. Ona má děti, ty děti samozřejmě v DNA mají napsáno, že matka neumí lítost, otec třeba zlost, dejme tomu... A ty mohou – jedno z těch dětí může litovat matku, že ona je nemocná a pořád pláče a už to má také... Ta matka vlastně způsobí v tom DNA, tam je vlastně návaznost, že to dítě to bude mít také, což zase tu matku rozlítostní – to je pořád, to je donekonečna. Anebo se třeba druhé dítě s prominutím nasere, že máma furt řve, protože bude mít DNA převažující větší inklinaci k tomu vzteku, k té zlosti, že se něco neděje tak, jak má... a to je do nekonečna. Ne, já sedím tady zadkem v Teplicích, tak tady se budu učit ty věci, které já tady k učení mám a že jich máme, my to jenom nevíme.

Pak by také někdo mohl říct, kdyby to viděl úplně zatměně, že já nesouhlasím s pomocí tam. To není pravda. Ale vy zase musíte vědět, že celek je daný. Každý bod, který je tady, má svůj osud, svoji historii i dopředu i dozadu a jestliže já jako buňka se narodím třeba i v Africe a osud je nastavený a hotový... Vy si ho vyberete hotový, protože se jedná o vývoj hmoty, ve které se pohybuje vědomí boha. Teď si představte, že vy pak si vyčítáte „já jsem tam tomu dítěti neposlal nějakou pomoc finanční“ – pozor, i v tom DNA toho človíčka je množství finanční pomoci, které k němu přijde, ať jde z jakékoliv strany. Zbytek se odpinkne, třeba to někdo ukradne nebo se to zatoulá... Vy nemáte žádnou vůli, absolutně v tomto neexistuje náhoda. Vývoj planety je nastavený, osud je rozebrán do posledního kousíčku, nejde uhnout ani nalevo ani napravo.

Vy jste už velice zdatní, velice mnoho z vás, kteří tady dneska jsou.

Já jsem včera mluvila s jednou velice báječnou ženskou, která tady dneska sedí, která mi řekla, že kdysi dávno, když ještě také byla v jižní Americe na té ayahuasce a byla ráda, že tím prošla, přestože dneska už ví, že tam být nemusela, ale říkala: „Víš, Ivanko, ty jsi říkala, že nemáme skoro žádnou vůli, akorát malinkou máme vůli třeba kolik knedlíků a jakou barvu svetru, ale já jsem tam viděla, že nemáme vůbec žádnou.“ Já jsem se včera smála a říkám jí: „Ano, ale to já jsem nemohla hned těm lidem říct. I tak by někteří měli strach.“ Vy máte jenom určitou sílu vůle v síle odporu, kdy nadjá ví, že ještě v tomto budete v nepochopení a budete odporovat, ale máte to třeba, když máte rozmezí od jedničky do desítky odporu, tak třeba mezi čtyřkou a osmičkou budete mít sílu odporu, kterou si zase sklídíte jako platbu svých nemocí.

Takže zapomeňte na člověka vašeho jména. Buďte klidně poslední, pak budete první, protože najdete celek. A o to tady jde.

František: Chce se někdo z vás Ivanky na něco zeptat?

Slyšela jsem jenom asi vaše tři přednášky a tam je něco o astrálním cestování. Proč necestovat astrálně?

Ivanka: Výborná otázka. To je dobře. Já jsem měla i v plánu mluvit o těchto věcech, když by k tomu byl čas, i když původně jsem si říkala, že jenom v té první polovině, a pak eventuálně ve druhé polovině podle toho, jak se to vyvine. A ono se to vyvinulo. Je vidět, že vy jste tady opravdu ználí, že tady je málo jedinců, kteří by nevěděli, nebo něco neslyšeli. Pamatujte si, astrální svět patří jako podsvět ke hmotě, to znamená k planetě. A i teď se dějí velice zvláštní věci, já se k tomu ještě vrátím a domluvíme to.

Představte si, že planeta má svůj podsvět. Je to to samé, jako když jsem na základních přednáškách vysvětlovala, že když vám umře nějaká buňka během vašeho života v těle, protože vaše tělo je vlastně Vesmír, to je přesný předtvar toho, co se děje v tom vnějším světě, tak ona se nezmění, protože vy jste stoprocentní energie. Ta buňka jenom odloží svou fyzickou schránku a odletí kolem vás do aurického těla. To si představte, že je to samé jako planeta a má svou oblast tzv. neprojeveného světa. Tam je ta energie, která se pak navrácí. Ale ona je připoutaná k té planetě. Protože vy se navracíte i ve skupinách těch buněk, které za nějaký čas jsou vraceny zpátky. U těla se to děje tehdy, že za nějaký čas zemře zase někde jinde – původně jste byli třeba v játrech, a pak najednou půjdete třeba do ledvin si zahrát zase jiný osud, zase něco jiného, takže tam se třeba rozdvojí buňka, která potřebuje oživit, takže tento původní kousek energie se vrátí a vtělí se tam a prožije si zase ledvinové zkušenosti. Vy si musíte prožít úplně všechno. To samé se děje na systému planety, ale jestli jste si všimli, kdysi jsem vyprávěla, že vlastně my jsme teď automaticky, což vypočítali Mayové, proletěli – protože ten Vesmír vybuchl, on se rozpíná neustále, zvětšuje, ale tady vlastně v té původní fázi první dimenze, tady je jenom obrovská teplota, tam není možného nic vidět, tam není žádná hmota. Pak už v těch vyšších stavech – ještě ve dvojce nejsou, tam potom se spojují jakoby materiály dohromady – ale až ve třetí fázi jsou planety. A my se tedy pohybujeme strašně dlouho, to jsou miliony let, kdy se pohybujeme na této planetě a každá planeta, která se tady pohybuje v tom třetím prstenci má svůj astrální svět neboli tzv. oblast bard. Každé náboženství, každá filozofie tomu říká jinak. A tam se shromažďují vědomí boha, než se vtělilo do té hmoty a odkládá to a ví, že ještě odpory všechny hmoty, aby si nepřipadalo jako hmota, on si potřebuje ten čas tam odžít. Vy jste připoutáni tam k té planetě. Teď je tedy velice speciální doba. My jsme úplně jednoduše proletěli sem. Také Mayové říkali, že v této době – to bylo na konci března 2013 – starý svět zanikne.

Ano, on zaniknul, protože planeta má jiné vlastnosti a tehdy vibrace vašich hmotných těl automaticky se zdvojnásobila, takže jinak reaguje, to jste si mohli všimnout. Ale pozor, mění se i bardo. Je to logické, že? Ti, co teď umírají a nejsou schopní udělat klid neboli pokoru, nemohou se znovu narodit na tuto planetu, která pokračuje jenom v letu dál, ale narodí se v planetě, kde budou pokračovat ve svých bardech vlastně tam těch, která jsou přiřazená v obdobích toho, co ještě neumí. A teď ti mrtví ani nechtějí opouštět.

Já jsem tento týden zrovna byla na skype sezení s jedním báječným človíčkem, který byl také na Jalovci a tatínek mu zemřel v březnu, ale co se dělo u toho sezení, to si

nedovedete představit. On se klepal příšerně, ale já jsem jenom domluvila, vysvětlila jsem tomu tatínkovi, on nás slyšel u celého toho sezení a najednou se pustil a zkrátka odešel. Ale ten člověk, který mě požádal o to aurické sezení, on měl předtím obrovské bolesti na rameni a on potřebuje, protože pracuje – má velice náročné zaměstnání – a ta bolest obrovsky přestala do úplně nuly během jediného okamžiku, protože to je nemožnost, ti lidé nechtějí opustit ani bardo planety ani vlastně bardo planetárního systému směrem tam. Takže teď se dějí údivné věci, kterým mnozí vůbec nerozumí, a když se s tím setkají, tak jsou vyděšení. Nebuďte vyděšení. To je přirozená věc. Vždycky zachovejte klid.

Je pravda, že teď jsem zasypaná dopisy na toto téma, protože lidé prožívají věci, kterým by v životě předtím nevěřili a ony se dějí. Je to právě rozdílností těch vibračních duševních vlastností a ducha. Stačí vám to takto?

Chcete ještě někdo něco se zeptat?

Dotaz – není slyšet

Ivanka: Ano, já jsem o tom dneska mluvila, že ten odpor tělo udělá samo. Ale pozor, tady mluvím o něčem jiném. Já jsem mluvila o tom přídavném odporu. Kdyby vy jste si dělali výčitky, že to to tělo udělalo, tak už si navyšujete a to už je vaše vůle. Vy máte jenom pozorovat to tělo, co to udělá a ignorovat to a být rádi – „ty jo, to jsem si směl prohlédnout ještě, to ještě umím?, to jsem šikovný“ – ještě se třeba i pochválit, protože to, že se nebudete kritizovat a nebudete to považovat za něco špatného a nebo za blbou situaci... A také by vám mělo být lhostejné, jestli patříte do trojky nebo do pětky, to si musíte ujasnit, protože když vám to není lhostejné, to už je odpor. Může na vás hmota neboli tělo, satan hodit i jenom smutek. I to je odpor. Takové to: „Proč tu jsem? Co tu dělám? Mně se tady nelíbí.“ Nebo smutek, že se to děje. Ne. Všechno je jak má být. Každý jedinec se musí vyvinout sám za sebe, aby se přemístil do celku, do kterého patří. A o to tady jde.

Ano, dřív jsem to prožívala, pak už po částech ne, protože někdy od začátku jsem nemohla říct úplně všechno. Kdybych to řekla tak, jak to skutečně bylo, tak za prvé by mi nikdo nerozuměl a bylo by tam velice hodně odporů a strachů, takže já jsem, jestli si všímáte, každý týden přicházeli nové zprávy, já jsem se posunula, něco jsem přidala, něco jsem odsunula a už jsem o tom nemluvila. Já jsem skákala jak taková pídalka, když takhle se dotahuje, jakoby do těch informací, až jsem se dostala dneska sem. Zkuste si představit, že byste to nevěděli. Napřed jsem rozložila všechno, a pak jsem to složila jinak. Kdyby se toto nestalo, tak by mi dneska nikdo nerozuměl. Ale já jsem také nevylezla vůlí Ivy, takže já i když vylezu na veřejnost, tak já nemluvím tak, jak by chtěla Iva, ale já se poddám tomu, co ze mě teče ven. A to vím, že je správné a nejsem schopná si ani vyčítat, kdyby tam eventuálně..., protože nevím... Víím, že to nebylo ve vědění Ivy, takto bych to řekla. A pouze to teče ven ta informace. To je všechno, co se děje. Takže vy každý z vás to přiřaďte do toho, co už vám tam zapadá do toho DNA a to je skutečně pro vás správné.

Tady už je ale vidět, že jste schopná velké pokory, protože kdybyste nebyla, tak se budete bránit. Lidé, kteří mají veliké ego a veliké odpory, nemohou skousnout, že nemají vůli.

Ted' už i věda, kvantová fyzika, dokazuje, že vlastně i rozhodnutí, které učiníte ano či ne, je dané dopředu, protože šišinka reaguje o tisícinu vteřiny dříve než vaše tělo. Tak si to užijte.

František: Děkuji Ivance a já se musím přiznat, že z každé té přednášky odcházím s pevným vědomím, že všechno je dobré, ale dá to fušku.

Ivanka: Smích

František: Vážení přátelé, já bych ted' poprosil, kdyby byli tak laskaví a jsou tu a přišli k nám nahoru Ivanka Lamková, Jan Cindler, všichni, kteří tu s námi byli, tedy Majka Bílková, Sylva Králová, Mário Kubec, pokud je tu... kdybyste byli tak hodní a přišli, abychom byli na ten závěr spolu.

Já vám mezitím zkusím říct jednu takovou věc. To, o čem tu Ivanka mluví, je vlastně to, že objevujeme dobro. A ono to není tak jednoduché. Když jednou v jedné církevní škole se bavili o dobru a o zle, tak všichni říkali, že zlo se těžko přemůže. A ten přednášející vzal kus bílého plátna, namaloval na to tři tečky, ukázal ho a ptá se: „Co vidíte?“ A všichni řekli: „Tři černé tečky.“ On jim říká: „Tak vidíte. Zlo je vždycky víc vidět. To není podstatné. Podstatné je to bílé, bez toho byste ty černé tečky vůbec neviděli.“ (potlesk)

Než se rozloučíme poslední písničkou, chtěl bych vám všem poděkovat za to, že jste přijeli, že jste nás poctili svou návštěvou. Víte, pěkně mluvit umí kdekdo, ale pěkně naslouchat málokdo. A vy jste moc pěkně naslouchali. Tak vám za to všichni děkujeme.

Závěrečné proslovy a árie...

Vysvětlivka ke straně 4

převzato z wikipedie

Patañdzali (v dévanágarí पतञ्जलि) je znám jako autor jóga súter a obšírného komentáře (Mahábhášja) na Pániniho Osmero pojednání (Aštadhjájí), kde komentuje sanskrtskou gramatiku. Není ale dokázáno, že obě tato díla pochází od toho samého autora. Jeho nejznámějším dílem jsou Jóga sútry, které komponoval v letech 200 až 150 př. n. l. Patañdzali je považován za zakladatele jógy, přestože jeho výklad o józe je založen na sánkhje a Bhagavadgítě, které jsou starší. Zmínky o sjednoceném vědomí jsou i ve védách, které jsou považovány za jedny z nejstarších indoevropských spisů a jsou v nich zmínky o dobách až 8 000 př. n. l.

Osm odvětví jógy

Jóga znamená spojení individuálního bytí (átman) s universálním bytím (paramátman). Podle Pataňdžalioho Samádhipáda je jóga zastavení proměn mysli (jóga čittah vrittih nirodhah) a vysvětluje v Sadhanapádaosm odvětví jógy (Jógánga ánuštánád), závislých na stavu vědomí (džňánah díptih), které vedou ke sjednocení (vivékah khjátéh):[1]

1. Jama - vývojem správného jednání – pravdivost (satja), nenásilnost (ahimsá), nesobeckost (astéja), mravnost (brahmačarja) a bezmajetnost (aparigraha)
2. Nijama - vývojem duchovních hodnot - čistota (šauča), soucit (santóša), askeze (tapas), studium véd (svadhája), oddanost nejvyššímu Pánu (íšvara pranidháná)
3. Ásana - vývojem držení těla – (Hatha jóga)
4. Pránájáma - vývojem vdechu, výdechu a zadržetí dechu
5. Pratyáhára - vývojem nelpění na objektech smyslů
6. Dhárana - vývojem zaměření smyslů
7. Dhjána - vývojem meditace na (param)átmu
8. Samádhi - vývojem spojení s (param)átmou